

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. ι΄ 25-37)
11 Νοεμβρίου 2018

Ο Κύριος, στη σημερινή παραβολή, πρωτοποριακὰ ἀπελευθερώνει τὴν ἔννοια τοῦ πλησίον ἀπὸ τὰ στενὰ γεωγραφικά, φυλετικά καὶ θρησκευτικά ὅρια. Ὁ Χριστὸς τονίζει ὅτι δὲν ὑπάρχουν ὅρια στὸ χρέος τῆς ἀγάπης. Πλησίον εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος ποὺ βρίσκεται σὲ ἀνάγκη, ἀδιακρίτως ἔθνους, φυλῆς, θρησκευτικοῦ πιστεύω, κοινωνικῆς τάξεως, ἢ εὐθύνης γιὰ τὴν κατάστασή του. Ἐκεῖνο ποὺ βαρύνει εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ οὐσιαστικὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ποῖος εἶναι ὁ πλησίον, ἀλλὰ τὸ πῶς μπορούμε νὰ γίνουμε ἐμεῖς πλησίον σὲ κάθε ἄνθρωπο ποὺ χρειάζεται τὴν βοήθειά μας.

Ὁ Κύριος ἀποκαλυπτικὰ θέτει ἔμμεσα ἓνα ἀκόμη ἀμείλικτο ἐρώτημα. Ποιὸς ἔχει τὴν εὐαίσθησία νὰ κατανοεῖ καλύτερα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀνακαλύπτει τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ἐντολῆς περὶ ἀγάπης τοῦ πλησίον;

Ποιὸς τελικὰ τηρεῖ τὸν Νόμο; Αὐτοὶ ποὺ ἀσχολοῦνται ἐξ ὑποχρέωσως μὲ τὸ λειτουργικὸ καὶ θρησκευτικὸ τυπικὸ, οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ λευῖτες, ἢ ἓνας ξένος μὲ αὐτά, ὅπως ἦταν ὁ Σαμαρεῖτης, ποὺ βλέπει μὲ καθαρὸ μάτι καὶ αὐθόρμητη καρδιὰ τὸν συνάνθρωπό του, χωρὶς θρησκευτικὲς καὶ φυλετικὲς προκαταλήψεις; Δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ ἀνταποκρίνεται ἔμπρακτα στὶς ἀνάγκες τοῦ ἀγνώστου πλησίον;

Θεωρητικὰ οἱ χριστιανοὶ συμφωνοῦμε μὲ τὴ νέα αὐτὴ διάσταση τῆς ἔννοιας τοῦ «πλησίον», ποὺ διευκρινίζει ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρεῖτη. Στὴν ἔμπρακτη πραγματικότητα ὅμως τί γίνεται;

Τὸ πρόβλημα λοιπὸν στὴν προσωπικὴ μας ζωὴ εἶναι τὸ πῶς ἀπὸ τὴ θεωρητικὴ ἀποδοχὴ τοῦ μηνύματος τῆς σημερινῆς παραβολῆς θὰ προχωρήσουμε στὴν πρακτικὴ συμμόρφωση. Ἀπὸ τὴν θεωρία τῆς ἀγάπης, ποὺ δέχονται ὅλοι μὲ λόγια, στὴν βίωση καὶ ἐφαρμογὴ τῆς, ποὺ εἶναι δύσκολη καὶ δὲν βεβαιώνεται γύρω μας.

Γιὰ νὰ βοηθηθοῦμε ἄς προσέξουμε μερικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀγάπης, ὅπως αὐτὰ ἀποκαλύπτονται στὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἀπλοῦ πρωταγωνιστῆ τῆς παραβολῆς.

Ὁ Σαμαρεῖτης εὐσπλαγχνίζεται καὶ φροντίζει τὸν ἄτυχο ὁδοιπόρο. Σπεύδει ἀπρόσκλητα.

Δὲν ἀσχολεῖται μὲ τὸ κακὸ πὸ ἕκαμαν οἱ ληστές, ἢ τὴν ἀδιαφορία καὶ ἀσπλαγχνία πὸ ἐπέδειξαν οἱ ἄλλοι. Ὁ ἴδιος προσωπικὰ κάνει τὸ χρέος του. Τὸ οὐσιαστικὸ ἐρώτημα δὲν εἶναι τί κάνουν ἢ τί δὲν κάνουν οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ πῶς ἐμεῖς συμπεριφερόμαστε στὶς συγκεκριμένους καταστάσεις.

Ἐνα ἄλλο στοιχεῖο εἶναι ὅτι ἡ ἀγάπη κοστίζει. Εἶναι μία ὀδυνηρὴ παραίτηση ἀπὸ πράγματα πὸ δικαιούμαστε, τὸ χρῆμα, τὸν χρόνο, τὸ καθημερινὸ πρόγραμμα. Ὁ Σαμαρείτης καθυστερεῖ τὸ ταξίδι του, βαδίζει πεζός, θέτει στὴ διάθεση τοῦ τραυματία ὅ,τι ἔχει

Ἡ ἀγάπη δὲν ἀφήνει καὶ δὲν ἐπιτρέπει τὸ καλὸ νὰ γίνεται λειψά. Ἄν συχνὰ εἴμαστε ἀνίκανοι νὰ μιμηθοῦμε τὸν Σαμαρείτη, εἶναι γιατί θὰ θέλαμε νὰ ἀγαπήσουμε μὲ τὸ ἀζημίωτο. Ὅποιος ὅμως ἀποφασίζει νὰ ἀγαπᾷ, ὅπως ὁ Θεὸς θέλει, πρέπει νὰ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ στερηθεῖ δικὰ του δικαιώματα καὶ ἀγαθὰ. Ἐπειτα ἡ ἀγάπη εἶναι ἐλεύθερη ἀπὸ ἀναζήτηση ἀνταλλαγμάτων, ἐλεύθερη ἀπὸ τὸν βραχνᾶ τῆς ἀναγνωρίσεως. Δὲν ἐνεργεῖ γιὰ νὰ φανεῖ καὶ γιὰ νὰ ἐπαινεθεῖ. Ὁ ἐρημικὸς τόπος στὸν ὁποῖο ἔδρασε ὁ Σαμαρείτης, βεβαιώνει πῶς ἐνεργοῦσε χωρὶς νὰ περιμένει ἀντάλλαγμα.

Τέλος, ἡ ἀγάπη εἶναι ἡρεμὴ δύναμη, πὸ ἰσχυρὴ καὶ ἀπὸ τὸν θάνατο. Δὲν ἀναφερόμαστε στὴ διάσωση τοῦ τραυματία, ἀλλὰ τελικὰ στὴ νίκη πάνω στὸν φόβο τοῦ θανάτου. Οἱ δύο ἄνθρωποι πὸ προηγήθηκαν τοῦ Σαμαρείτη, ὁ ἱερέας καὶ ὁ Λευίτης, ἔφυγαν τρομαγμένοι ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ δράματος.

Ὁ Σαμαρείτης, ὅμως, προχωρεῖ ἀποφασιστικὰ καὶ γενναῖα, ἀδιαφορώντας γιὰ κάθε κίνδυνο, ἐπειδὴ «ἡ ἀγάπη ἔξω βάλει τὸν φόβο».

«Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστές;», ἐρωτᾷ τὸν καθένα μας ὁ Κύριος. Τὴν ἀπάντηση τὴν ξέρουμε. «Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ». Ὅμως αὐτὸ δὲν φθάνει, διότι ἀπαιτεῖται καὶ ἡ μίμηση, δηλαδή τὸ «Πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως».

Ἄς διαμορφώσουμε ἀδελφοὶ τὴν στάση μας σὲ αὐτὴ τὴν προτροπὴ μὲ προσωπικὴ συμμετοχὴ στὸν πόνο τοῦ πλησίον, τοῦ κάθε πλησίον, μὲ μία ἀγάπη πὸ στοιχίζει, ἀλλὰ πὸ εἶναι ἱκανὴ νὰ νικήσει τὸν θάνατο τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀδιαφορίας πὸ χωρίζει τὸν κόσμον σήμερα.

[dkpdf-button]